

BARTHA GUSZTÁV

NOVELLA

A csöndnek halszaga van. Mikor fúj a szél, a csatornának halk a szava, hajladozik, susog a nád. Partig sodródznak a békanyálas vízen lebegő haltetekem.

Az üresség nem érzés,
állapot,

hajadonfőn, szál ingben kirohanni a házból,
s csak menni, menni...

A vasúti híd fél táv, a nagykörhöz meg kell mászni a falu fölé magasodó hegyet. Ma minek? Edina egy hónapra lerendezett. Nem és nem akarja, szégyelli magát! „Te se szégyelled, Balogh Misi – vallotta be magának Balogh Misi a csatornaparton állva – őt akartad, megkaptad, és ameddig nem tud lázba hozni az eszményi kefélest áhító képzelgésed, jobb, ha hallgatsz!”

Napokig félálom,
feneke nincs szemetesekuka,
minden szarságot bele lehet dobálni,
és rá szabad fogni, hogy erről szólt a november.

Hú de lényeges, hogy per kivel baszok-szopok! Ocsmány vagy! Józsikát iskoláztatni kell, és ha eljön az ideje egyetemre adni, arra gondolj!

Eddig is el volt anyáddal...

Kinek a pénzén?
A döglött halaknak
halpénzünk van,
ha nem tartozunk senkinek,
senkihez sem tartozunk.

Edina, anyád ne tudná, hogy kis híján hatezer a fizetésem.

Fabatkában? Ó, az annyira sok, Misi, hogy a még egyszer, annyi is kevés lenne!

Elsétálni a csatornaparton a vasúti hídig, a töltés mellett jobbra térni, majd átvágni a szederindás, vadrózsabokros gyümölcsösön, ahol kráterek tátongnak a traktorral tövestől kidöntött almafák helyén, az a kis kör. A gyárban a főnököm a naptárhoz szabja az életét, a szomszéd egyre-másra az óráját nézi, az egyik haver internetfüggő, a másik piál...

Millió módja van a felejtésnek,
de valójában egy sincs,
csak a napok lesznek rövidebbek.

Kétezer hrivnyát utalnak anyádnak, ezernél több elmegy benzinre...

A maradékot meg elsétálok, meg... meg marokra fogva rázod a farkad a bokrok közt. Anyám úgy tudja, hogy direkt utánad lopakodtak és meglestek.

Kicsodák?! Az ufók?

Ennyire nincs kivel? Ó be sajnálatos!

A cipőd kopogásáról kiismernek, ballábbal rövidebbet lépsz. Kellett neked lakótelepen felnőni: járni a lépcsőt fel-le, míg a lakásban a lépcsőházi szomszédok sorra pinázták a drágalátos anyósomat.

„Gondolom, mire gondolsz, Balogh Misi – mosolygott Balogh Edina, miközben a szobaablakhoz lépett és egy mozdulattal behúzta a függönyt –, piszkos a fantáziád, Balogh Misi, de hála az égnek, nem vagyunk rászorulva a pénzre.”

Aláírsz a papíroknak, és nem kell fizetned gyerektartást.

Józsikának ne legyen apja?

Végig a csatornaparton, aztán föl a hegyre... Nem, előbb föl a hegyre, aztán a csatornaparton el a hídig, futva.

Meg anyja se!

Járja majd a lépcsőt naphosszat fel-le?

Nem akarunk kisémmizni. Annyiszor látod Józsikát, ahányszor csak akarod. BAZ megye nem a világ vége.

Az oda-vissza kocsikázás félhavi fizetésbe kerül!

Na és!

A műtősnővérnek, egyszobás szolgálati lakás dukál.

Anyád azt mondja, albérletben laksz.

Egyelőre.

„Ne hazudj, legalább magadnak, ne Balogh Misi – villant Balogh Edina mosolya – rettenetesen hiányzom, hogy... hogy nélkülem a pucud lakattan lóg, nem leli a helyét a házban?”

A közömbös tekintet fügefalevél,
vágymaszkírozva.

„Csak a plafonon nem szeretkeztünk, Balogh Misi – mosolygott Balogh Edina –, miközben megigazítva melltartóját, szétvetett lábbal hátrahanyatlott a kanapén. Emlékszel, mekkorát basztunk a válóperünket megelőző éjszaka?”

Fityusz! Írd alá a papírt, végül is csak egy papír!
A halálos ítélet is csak egy papír.

Na! Járulj hozzá, szépen kérlek! Szeretni fogom, ígérem, nem lesz rossz dolga mellettem.

Nem lesz el egyedülálló. A szolgálati lakásba már anyósom is bejelentkezhet. Miért ne! A fizetésed, plusz az ő nyugdíja...

Gondoltam én, hogy nem rám vagy kíváncsi, ahogy beléptél a házba. A jövök is, meg nem is, adok is, meg nem is... Tisztára női taktika.

El is mehetek. Egy jó ügyvéd csodákat tud művelni. Milyen apa az, egyáltalán beszámítható-e, aki az erdőbe jár ki a... farkát elrúzni?

Te meg faszszopó vagy!

Te meg csecsszopó!

Mély levegőt venni,

aztán hajnalig szeretkezni,

vagy hajnalig szeretkezni,

s aztán mély levegőt venni,

a helyes sorrendet, ki tudja eldönteni?

A kis vasúti hídon tehervonat zakatol át: tizenhat, tizennyolc, tizenkilenc... Miért nem húsz vagon? Kisvártatva a csöndnek újra halszaga lesz.

„Végül is, nem adtam ingyen az aláírásomat” – vigasztalta Balogh Misi Balogh Misit, majd nagyot sóhajtva a töltés mellett jobbra fordult.

2018. Nagybereg

